

כתובתנו באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net> דוא"ל - info@ohrshalom.net

העורך : נועם צחור				שנה שנייה	גיליון מספר – 93	ז' סיון תשס"ו				
יציאת שבת / שעון קיץ חברון י-ם ת"א ב"ש 20:24 20:25 20:23 20:22				פרשת נשא		כניסת שבת / שעון קיץ חברון י-ם ת"א ב"ש 19:21 19:20 19:05 19:19				
העלון מוקדש לברכת חגית בת כרמלה לזוג הגון חמוטל בת ברכה לזוג הגון זש"ק לאהרון בן זמירה ולורין בת אורית				העלון מוקדש לרפואת נעמי בת שולמית אורלי שיינדל בת יהודית יולה אמו"ר חביבה צורטל ליבה בת פרידה		נר ה' נשמת אדם העלון מוקדש לע"נ משה בן יוסף ז"ל העלון מוקדש לע"נ אברהם בן חיים ז"ל העלון מוקדש לע"נ שרה בת חיים ז"ל				
מאורת הפרשה – ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם										

"וְשָׂמוּ אֶת-שְׁמִי, עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וְאָנֹכִי, אֲבָרְכֶם" [במדבר, ו] "וַיְהִי בַיּוֹם פְּלוֹת מִשֶּׁה לְהִקִּים אֶת-הַמִּשְׁכָּן" [שם, ז] ויש להבין מדוע נסמכו שני פסוקים אלו זה לזה.

ואמר האדמו"ר זצ"ל, נאמר "שמי עם י"ה שס"ה" [רעיא מהימנא כי תצא דף רע"ח] וידוע מהבעש"ט כי ע"י טהרת המקווה נמתקים הדינים, ובזה יש לפרש הנאמר "ושמו את שמי".

כי מילת "את" באה לרבות "כל אתין שבתורה באים לרבות" [פסחים כ"ב] ומכך נמצנו למדים שיש לרבות את מילת "שמי" והוא שם י"ה, ויהיה עולה שס"ה, ומשום כך אמר הכתוב "על בני ישראל" שיש לצרף ריבוי זה לאותיות המילואים ממילת "ישראל" שנקראים בנים שעולים תקל"ד, ויחד עם אנ"י גימטרייה תתק"ס שהוא שיעור מקווה טהרה.

ואז, באופן הזה של ריבוי וצירוף "ואני אברכם" כי ימתקו הדינים לרחמים לתת עלינו ברכה, וכמאמר הפסוק "ויהי ביום כלות משה" שעפ"י הזוה"ק [ומדרש רבה] שהיה זה ככלה שנכנסת לחופה, כי בעת היחוד הא שואל "מאי דבעי וינתן לך" ועל כן נסמך פסוק זה לברכת כהנים שיש בהם ס' אותיות.

בהיות ס' מרמזת על עזר וסיוע "סמך" והוא מרמז על הזווג שנקרא "עזר" ככתוב "אעשה לך עזר כנגדו" כי עד שם לא היה סמך עזר לאדה"ר. [ובתרגום תרגם אעביד ליה סמך].

אשר סמך ר"ת "מחילה סליחה כפרה" ש"הנושא אשה מוחלין לו עוונותיו", ומימלא יש לו פרנסה כי העדר פרנסה הוא בסיבת "הרעותי את מעשי" [קידושין, פ"ב] וע"י מחילת עוונותיו זוכה לפרנסה, לכן ישלח הקב"ה ברכה ב"סמך" היינו באות "סמך" מברכת כהנים.

והוא מה שרמזו רז"ל שבט"ו באב היו יוצאות בנות ישראל לחולל בכרמים [ועיין בספר בני יששכר] כי ע"י הזווג שנרנז באות "סמך" זוכים למחילת עוונות ולפרנסה ולברכה הנרמזת בבכת כהנים". [ודפח"ח].

ולבאר דבריו, הנה עניין ריבוי וצירוף בא לרמוז שעל האדם להרבות במעשים טובים וראויים לשם שמים, בהיות הפסוק "וַיְהִי בַיּוֹם פְּלוֹת מִשֶּׁה לְהִקִּים אֶת-הַמִּשְׁכָּן" [במדבר, ז, א] המילה "כלות" מנוקדת בניקוד "פתח" היינו כי כל מעלה ומדרגה שמשגי האדם בקדושה הרי היא פתח של ישועה וברכה ומעלה זו של "פתחו, שְׁעָרִים וְנִבְא גוֹי צְדִיק, שְׁמֵר אֲמִנִים". [ישעיה כ"ו] הוא מכוח הברכה "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" כי עניין הצירוף בא לנקות ולזכך את האדם משיגינותיו ורעיונות ליבו שאינם על דרך הישר. ועל כן אמר שסגולה היא מהבעש"ט שטבילה במקווה מטהרת וממתיקה את הדינים, כי "מקווה" אותיות "קומה" [ועיין כתר שם טוב פרשת יתרו] כי מי שמייחד את שמו יתברך עליו, ומזווג את נפשו רוחו ונשמתו עם הבורא יתב"ש, הרי הוא מרבה עליו מורא שמים, והולך מחיל אל חיל ועליו אמר הפסוק "שבע יפול צדיק וקם" [משלי, כ"ד].

יש כמה תיאורים ודיונים, בשאלה מה זו מצוות אהבה, מצוות אהבת ה', מצוות אהבת הגר והרע. אחד האופנים להסבר הוא הגדרת העשייה - 'לאהוב', הוא בסופו של דבר אותן אותיות שורש כמו א.ב.ה., הרצייה. הדבר נמדד בשאלה עד כמה אדם רוצה בזה? כמה אדם נכנס לזה מעבר לגבולות העניין?

כשם שיש לנו בתחום מצוות הלא תעשה, מצווה כוללת של "קדושים תהיו" (ויקרא י"ט, ב') שמצווה על פרישות ושמירת גדרים נוספים, כך יש לנו מצוות עשה כוללת של אהבה. המצווה של אהבה לא עומדת במקום פרטי ומוגדר, אלא היא מתקיימת ברציית הנפש - כמה רציה יש, כמה מאוויים מתגלים בתוך הדבר.

נאמר, שהידור מצווה, התלהבות, ואפילו התלהבות חיצונית, הן מקבילות ושייכות לרציה הפנימית, הן קשורות אליה. רק להוסיף על כך דבר אחד; היו אומרים, שכשם שאדם מכוון מגביה את הקול, כך נכון לומר שהקול מעורר את הכוונה. יתר על כן, אולי באופן הרבה יותר מצומצם: כאשר בן-אדם מרגיש שהוא רוצה לעשות דבר, קורה שיש לו אימת הבריות, לפעמים בן-אדם מתבייש גם מפני עצמו, והוא איננו נותן לעצמו לבטא את העודף של נקודת ההתרגשות - הוא לא נותן לעצמו להתבטא. בזה, המעשה החיצוני משפיע גם על הנקודה הפנימית. כשאדם מדכא במשך שנים ובאופן סיסטמטי, את הנקודה הפנימית, הוא יושב במקומו ולא נע ולא זע, עושה דברים בהתאם לחובה בלבד, קורה, שאחרי שהוא נכנס למעגל הזה, הוא כבר לא יכול לצאת; אם לא נתתי לעצמי לבטא את הרצייה הפנימית, אחר-כך היא תעלם.

מכאן בא העניין של מנהגי ישראל. רוב המנהגים הם בדברים הללו, של החיבה היתירה. שוב, אני לא חושב שמי שלא שוטח עשבים בשבועות עבר על דאורייתא או על דרבנן, אלא זהו חלק מאותו הדבר בעצמו, כמו גם המדרש על הקב"ה שקושר כתרים לאותיות. לכאורה, אני יודע איך נראית א' ואיך נראית ז' גם אם אני לא מוסיף להן תגים, אבל על-ידי תוספת התגים, באופן הכי פשוט, יש לי חיבה יתירה אליהן; אני אוהב אותן ומוסיף להן את הדברים הללו, וזהו קשר שהולך לשני הצדדים. בכל מקום שאני לא מרגיש את החיבה והרצייה הזו, כאשר הדבר הזה לא מביא אותי ליציאה מהגדרים, אני צריך לבדוק בתוך עצמי. כל אחד ואחד לפום שיעורא דיליה צריך לעשות על-מנת לצאת מגדר העניין, לבדוק איך מתחמם לבבו של האדם כדי לעשות יותר ממה שצריך

חסידי מספרים כי באחד ממסעות המסחר שלו התעכב ר' שמחה בונם מפשיסחה בדרכו, יחד עם סוחרים אחרים שהיו עמו, בביתו של יהודי אחד כדי להתפלל תפילת מנחה.

כשעמד להתפלל חש בריח מוזר הנודף מן הכתלים של החדר שבו עמדו. מעולם לא התפלל במין חדר שכזה. רמז ר' שמחה בונם לבני לווייתו, והם יצאו החוצה.

הרבי פנה ללכת לבית אחר, אבל לאחר פסיעות אחדות עמד מלכת. "עלינו לחזור" אמר הרבי, "הכתלים תובעים אותי לדין משום שזלזלתי בהם."

- א. ברוך אתה וכו', "קונה הכל" בלא ולא אמרו "קונה".
- ב. בחורף אמרו משיב הרוח ומוריד הגשם. בקיץ אמרו "משיב הרוח ומוריד הטל. מכלכל חיים בחסד..
- ג. נקדישך ונעריצך..... משבחים ואומרים..... [כמובא בפע"ח ובשער הכוונות דף ל"ט ומובא במג"א סק"ב].
- ד. אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה [בלי להוסיף כי אל מלך גדול וקדוש אתה] בא"י האל הקדוש.
- ה. אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה חננו מאיתך חכמה בינה ודעת בא"י חונן הדעת.
- ו. השיבנו אבינו כי חטאנו מחל לנו מלכנו כי פשענו כי אל טוב וסלח אתה בא"י חונן המרבה לסלוח.
- ז. ראה נא בעינינו וריבה ריבנו ומהר לגאלנו שאולה שלמה למען שמך כי אל גואל חזק אתה בא"י גואל ישראל.
- ח. רפאנו ה' ונרפא הושיענו ונושעה כי תהילתנו אתה והעלה רפואה שלמה לכל מכותינו כי אל רופא נאמן ורחמן אתה [כשהתפללו על חולה כאן היו מתפללים עליו במחשבה בלבד ובשומע תפלה התפללו עליו בדיבור] בא"י רופא חולי עמו ישראל.
- ט. בך עלינו ה' אלהינו את השנה הזאת ואת כל מיני תבואתה לטובה [בקיץ] ותן ברכה [בחורף] ותן טל ומטר לברכה על פני האדמה ושבענו מטובך וברך שנותינו כשנים הטובות בא"י מברך השנים.
- י. תקע בשופר גדול לחרותנו ושא נס לקבץ גלויותינו וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ בא"י מקבץ נדחי עמו ישראל.
- יא. השיבה שופטינו כבראשונה ויועצנו כבתחילה והסר ממנו יגון ואנחה ומלך עלינו אתה ה' בחסד וברחמים בצדק ובמשפט בא"י מלך אוהב צדקה ומשפט.
- יב. ולמינים אל תהי תקוה, וכל הזידים כרגע יאבדו, וכל איבך וכל שנאיך מהרה יכרתו, ומלכות הרשעה מהרה תעקר ותשבר במהרה בימנו, בא"י שובר אויבים ומכניע מינים וזידים.
- יג. על הצדיקים ועל החסידים ועל זקני עמך ישראל, ועל פלטת סופריהם, ועל גרי הצדק ועלינו, יהמו נא רחמך ה' אלהינו ותן שכר טוב לכל הבוטחים בשמך באמת, ושים חלקנו עמהם, ולעולם לא נבוש כי בך בטחנו. בא"י משען ומבטח לצדיקים.
- יד. בשחרית אמרו "ולירושלים עירך ברחמים תשוב ותשכון בתוכה כאשר דברת, ובנה אותה בקרוב בימנו בנין עולם וכסא דוד מהרה לתוכה תכין בא"י בונה ירושלים. ואילו **במנחה**, תשכון בתוך ירושלים עירך וכסא דוד מהרה לתוכה תכין ובנה אותה בקרוב בימנו בנין עולם בא"י בונה ירושלים. [עפ"י הגמרא בסוכה דף נ"ג]
- טו. את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח, וקרנו תרום בישועתך, כי לישועתך קוינו כל היום, בא"י מצמיח קרן ישועה.
- טז. אב הרחמן שמע קולנו ה' אלהינו רחם עלינו וקבל ברחמים וברצון את תפלתנו, כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ומלפניך מלכנו ריקם אל תשבנו, כאן הוסיפו תפלה לתשובה, תפלה לפרנסה, תפלה לחולה והיוצא לדרך כולל תפלת הדרך כאן. [תפלת עננו וכן תפלה על עצירת גשמים] בא"י שומע תפלה.
- יז. רצה ה' אלהינו בעמך ישראל ולתפלתם שעה, והשב את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם [לא אמרו מהרה עפ"י התוס' במנחות דף ק"י והט"ז סימן ק"כ בשם המדרש] באהבה תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך [יעלה ויובא]
- יח. ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים בא"י המחזיר שכינתו לציון. מודים אנחנו לך, שאתה הוא ה' אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד, צורנו צור חיינו מגן ישענו אתה הוא לדור ודור נודה לך ונספר תהלתך על חיינו המסורים בידך, ועל נשמותינו הפקודות לך ועל נסיך שבכל יום ויום עמנו, ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת, ערב ובקר וצהרים, הטוב כי לא כלו רחמך, והמרחם כי לא תמו חסדיך, מעולם קוינו לך.
- יט. ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד. וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת, האל ישועתנו ועזרתנו סלה, בא"י הטוב שמך ולך נאה להודות.
- כ. שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל ישראל עמך, ברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך, כי באור פניך נתת לנו ה' אלהינו תורת חיים ואהבת חסד, וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום. וטוב בעיניך לברך את עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך, בא"י המברך את עמו ישראל בשלום.
- כא. אמרו שים שלום גם במנחה וגם בערבית ולא שינו כאותם הנוהגים לומר שלום רב וכו'.
- כב. לאחר המילים "וקלקל מחשבתם" הו אומרים יהיו כמוץ לפני רוח ומלאך ה' דוחה" עשה למען שמך.
- כג. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי, עשה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן, אלהי נצור וכו', יה"ר מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש וכו'.